

Sygn. akt II Ka 300/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSO Anna Łaszczych

Sędziowie: SSO Ryszard Warda

SSO Artur Bobiński (spr.)

Protokolant : Marlena Achcińska

przy udziale Prokuratora Prok. Okr. Andrzeja Luchcińskiego

po rozpoznaniu w dniu 30 września 2014 r.

sprawy **Z. G.**

oskarżonego z art. 178a§ 1 kk;

na skutek apelacji obrońcy oskarżonego;

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrołęce

z dnia 2 lipca 2014 r. sygn. akt. II K93/14;

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 250 (dwieście pięćdziesiąt) złotych tytułem opłaty i obciąża go kwotą 20 (dwadzieścia) złotych tytułem wydatków poniesionych przez Skarb Państwa za postępowanie przed sądem II instancji ;

Sygn. akt II Ka300/14

UZASADNIENIE

Z. G. został oskarżony o to, że: w dniu 27.01.2014 r. o godz. 19:20 kierował pojazdem mechanicznym marki F. (...) o nr rej. (...), na drodze publicznej, w miejscowości L. na ul. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości, przy stwierdzonej zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu z wynikiem: I bad. – 1,57 mg/l, II bad. – 1,50 mg/l, III bad. – 1,44 mg/l, tj. o czyn z art. 178a§1 k.k.

Sąd Rejonowy w Ostrołęce wyrokiem z dnia 2 lipca 2014 r. w sprawie II K 93/14 uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i wymierzył mu karę grzywny 100 stawek dziennych, każda po 25 zł. Na podstawie art. 42§2 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat oraz na podstawie art. 43§3 k.k. nałożył obowiązek zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdu do właściwego wydziału komunikacji. Orzekając o kosztach postępowania, Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 250 zł opłaty oraz kwotę 90 zł wydatków.

W apelacji od powyższego wyroku wniesionej przez obrońcę oskarżonego w całości na korzyść Z. G., skarżący zarzucił:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 178a§1 k.k. polegającą na błędnym przyjęciu przez Sąd I instancji, iż oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona czynu zabronionego stypizowanego w art. 178a§1 k.k.,

2. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, polegającą w szczególności na:

a) naruszeniu art. 7 k.p.k. poprzez nie przeprowadzenie wszystkich dowodów wnioskowanych przez strony w szczególności fotografii wykonanych przez funkcjonariuszy policji, przyniesionych przez nich na rozprawę,

b) naruszenie art. 5§2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego,

3. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, a polegający na błędnym przyjęciu, że oskarżony w dniu 27 stycznia 2014 r. kierował samochodem osobowym marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości.

W konkluzji apelacji skarżący obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego od czynu opisanego w pkt. I oraz uchylenie obowiązków określonych w pkt. II-IV, ewentualnie zaś o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego jest bezzasadna w stopniu oczywistym, a zatem wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego Z. G. od popełnienia zarzucanego mu czynu albo alternatywnie zgłaszane wnioski o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania nie zostały uwzględnione.

Na wstępie należy odrzucić podniesiony zarzut naruszenia art. 7 kpk poprzez nieprzeprowadzenie wszystkich dowodów wnioskowanych przez strony, w szczególności fotografii wykonywanych na miejscu zatrzymania oskarżonego przez funkcjonariuszy policji. Wniosek ten został rozstrzygnięty już przez Sąd I instancji, choć de facto nie był wnioskiem dowodowym, albowiem nie spełniał minimalnych wymogów wniosku dowodowego. Obrońca nie sprecyzował tezy dowodowej, którą zamierzał tym środkiem dowodowym udowodnić. Zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy na wyrost przypisał wnioskowi z k. 53 akt przymiot wniosku dowodowego, choć zasadnie oddalił ten wniosek. Dysponował bowiem zeznaniami świadków M. K. i H. W., które zgodnie zeznały, że samochód którym oskarżony wjechał w zaspę miał włączony silnik, reflektory i wycieraczki. Wniosek obrońcy „o zwrócenie się do K. o udostępnienie materiału fotograficznego z miejsca zdarzenia” zasadnie został oddalony albowiem nie sprecyzował tezy dowodowej. Z zeznań w/w świadków wynika jednoznacznie, że silnik pracował, reflektory w samochodzie były włączone i pracowały wycieraczki, a nadto z zeznań policjanta K. O. wynika, że widoczne były próby wyjechania z zasp.

Zdaniem Sądu Okręgowego zarzut nieprzeprowadzenia wszystkich dowodów wnioskowanych przez strony nie był zasadny. Sąd meritima obowiązek przeprowadzić tylko te ze zgłaszanych przez strony wniosków dowodowych, które spełniają wymogi formalne i mogą coś wnieść do sprawy. Powyższe oznacza że Sąd Rejonowy nie przeprowadza wszystkich wnioskowanych przez strony dowodów, nawet tych zgłoszonych poprawnymi wnioskami dowodowymi.

W tym miejscu należy odnieść się do zawartego na k. 2 apelacji wniosku w pkt 6 ust. wniosku o „dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu ze zdjęć wykonanych na miejscu zdarzenia na okoliczność, o które to zdjęcia wnoszą aby Sąd zwrócił się do K. w O.”. Sąd Okręgowy nie potraktował tego wniosku, pochodzącego od profesjonalnego podmiotu jako wniosku dowodowego w rozumieniu kpk, który podlegałby rozpoznaniu. Podobnie jak ten rozstrzygnięty przez Sąd Rejonowy na k. 53v. jako wniosek dowodowy, wniosek obrońcy nie spełniał minimalnych wymogów wniosku dowodowego. Sąd Okręgowy nie zajmował się tym wnioskiem, gdyż merytorycznemu rozpoznaniu podlegają jedynie te wnioski dowodowe, które spełniają minimalne wymogi jakie ustawodawca w art. 169 § 1 kpk stawia wnioskowi dowodowemu. Wnioski dowodowe muszą zawierać nie tylko oznaczenie dowodu ale również okoliczności, które mają zostać udowodnione. Ponieważ obrońca ograniczył się jedynie do oznaczenia dowodu, a nie sprecyzował okoliczności,

które mają być udowodnione, wniosek zawarty w apelacji, nie podlegał merytorycznemu rozpoznaniu, skoro de facto nie był wnioskiem dowodowym, a tożsamy wniosek został prawidłowo rozpoznany przez Sąd Rejonowy.

Podkreślić należy, że przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną prawa procesowego (art. 7 k.p.k.) wtedy, gdy jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i niekorzyść oskarżonego jest wyczerpujące i logicznie uargumentowane, z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Sąd Rejonowy zasadnie odrzucił wyjaśnienia składane przez oskarżonego na rozprawie, skoro dysponował zeznaniami policjanta i dwóch świadków M. K. i H. W., obcych i niezainteresowanych w rozstrzygnięciu i przyznaniem się oskarżonego do winy w dochodzeniu.

Niezasadnym jest również zarzut naruszenia art. 5§2 kpk.

Sąd Rejonowy przeprowadził wszystkie istotne dowody i poddał je kompleksowej ocenie. Zasadnie uznał, że wszelkie okoliczności zostały wyjaśnione, choć nie w taki sposób jakiego oczekiwałby obrońca. Wątpliwości co do winy oskarżonego zostały usunięte. Ze zgromadzonych dowodów, w tym również wyjaśnień oskarżonego z dochodzenia, gdzie przyznał się do kierowania pojazdem w stanie nietrzeźwości, wyłania się jasny stan faktyczny, który nie mógł nasuwać Sądowi Rejonowemu jakichkolwiek wątpliwości co do tego, że oskarżony kierował samochodem po drodze publicznej w stanie nietrzeźwości. Żadnych niedających się usunąć wątpliwości, które Sąd Rejonowy zinterpretowałby na niekorzyść oskarżonego w sprawie niniejszej nie było.

Skoro zatem zasadnie Sąd Rejonowy uznał winę oskarżonego, wniosek obrońcy o uchylenie obowiązków określonych w pkt 2-4 wyroku Sądu Rejonowego nie mógł zostać uwzględniony, albowiem przyjęte w pkt 2 i 3 wyroku rozwiązania penalne były następstwem ustalenia winy oskarżonego. Obciążenie kosztami postępowania zawarte w pkt 4 było również konsekwencją uznania winy oskarżonego i wynika wprost z art.627 kpk. Tak sformułowane wnioski obrońcy nie mogły zatem zostać uwzględnione.

Mając na uwadze wyżej przedstawione okoliczności Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok stosownie do treści art. 437§ 1 k.p.k. nie znajdując podstaw do jego zmiany.

O kosztach postępowania orzeczono na podst. art. 636§1 k.p.k.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.